ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ ผลของโปรแกรมการฝึกสมาธิแบบพุทธต่อเชาวน์ปัญญาและเชาวน์อารมณ์ในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้เขียน นางสาวปาริชาต แสงแก้ว

ปริญญา วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการปรึกษา)

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ รองศาสตราจารย์แสงสุรีย์ สำอางค์กูล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงผลของการใช้โปรแกรมการฝึกสมาธิแบบพุทธที่มีต่อเชาวน์ปัญญาและเชาวน์อารมณ์ ในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน สุ่มเข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการเรียนตามปกติของทางโรงเรียน แต่ในกลุ่มทดลองมีการเพิ่มการฝึกสมาธิโดยใช้โปรแกรมการฝึกสมาธิแบบพุทธครั้งละ 30-45 นาที สัปดาห์ละ 1 ครั้ง เป็นระยะเวลาทั้งหมด 4 เดือน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบเชาวน์ปัญญาแสตนดาร์ดโปรเกรสซีฟเมตริก แบบวัดเชาวน์อารมณ์ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า สำหรับวัยเด็กตอนปลายของอารีรัตน์ หมื่นมา และโปรแกรมการฝึกสมาธิแบบพุทธ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธี t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบพุทธ มีเชาวน์อารมณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบพุทธ มีเชาวน์ปัญญาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบพุทธ มีเชาวน์อารมณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
4. กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบพุทธมีเชาวน์ปัญญาไม่แตกต่างกันกับกลุ่มควบคุม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Independent Study Title	The Effects of Buddhist Meditation Program on Intelligent Quotient and Emotional Quotient of Pratomsuksa 4 School Pupils
Author	Miss Parichat Sangkaew
Degree	Master of Science (Counseling Psychology)
Independent Study Advisor	Assoc. Prof. Saengsuree Sam-anggoon

ABTRACT

The purpose of this research was to examine the effects of Buddhist meditation program on intelligent quotient and emotional quotient of pratomsuksa 4 school pupils. The experimental research design was used. Subjects in this study were 40 pratomsuksa 4 school pupils. They were randomized into the control group and experimental group. Each group consisted of twenty students. Both groups received the same learning in school but the experimental group was given Buddhist meditation program for 30-45 minutes at a time per week in 4 months. The instruments used in this study consisted of The standard progressive matrices, The emotional quotient tests by rating scale which constructed by Areerat Meunma and the Buddhist meditation program. t-test was used for data analyzing.

It was found that

1. The experimental group which practiced Buddhist meditation program had emotional quotient higher after the experiment at .001 level statistical significance.
2. The experimental group which practiced Buddhist meditation program had intelligent quotient higher after the experiment at .01 level statistical significance.
3. The experimental group which practiced Buddhist meditation program had emotional quotient more than the control group at .001 level statistical significance.
4. The experimental group which practiced Buddhist meditation program had intelligent quotient not differently from the control group.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved